

Femte fastesöndagen 2021

Under fastetiden har vi försökt leva oss in allt mer i föreningen med Jesu hjärta, som brinner av kärlek till vår frälsning. Denna brinnande kärlek till oss och vår frälsning leder honom obönhörligen allt närmare lidandet och korset. Han är övertygad om att det är Faderns vilja att han skall ge sitt liv för oss genom att ta på sig vår synd. Hebréerbrevet uttrycker denna Jesu hängivenhet både för att låta sig ledas av Fadern och för att ge sitt liv för oss. ”Fast han var son lärde han sig lyda genom att lida, och när han hade fullkomnats blev han för alla som lyder honom den som bringar evig frälsning” (Heb 5:8-9). Det finns ett inre samband mellan lyda och lida. Det är bara en liten bokstav som skiljer dessa ord åt och det är bara en liten accentskillnad i själva betydelsen. Att lyda i biblisk mening är att hänge sig, att överlåta sig helt åt Gud utan att tänka på sig själv och vad det kan innebära. Det leder ofta till att man får lida, men det är ett lidande i kärlek, ja, i en slags inre glädje över att man kan få visa sin hängivna kärlek till Gud, kosta vad det kosta vill. Dagens kollektbön pekar på detta djupa mystiska samband: ”Ge oss, Herre, kärlekens gåva och glädje, så att vi lever av den hängivenhet, i vilken Kristus gick sitt lidande till mötes och frälste världen”.

Äkta kärlek väjer inte undan för lidandet. Det gäller både kärleken till Gud och till människor. Den stora prøvostenen på om kärleken är sann och äkta är att man är villig att ta på sig lidandet av kärlek till den älskade, om så är nödvändigt. Det är detta mysterium som vi nu tillsammans med hela kyrkan får gå in i och ta till sig. Jesus tar på sig lidandet av kärlek till sin Fader och till oss, sina systrar och bröder. Nu är frälsningens stund nära, då hans lidande på korset skall fullborda vår frälsning. ”Stunden har kommit då Människosonen skall förhärligas” (Joh 12:23). Trots all sorg och smärta som lidandet innebär, får vi inte förtvivla. Guds härlighet skymtar fram redan på korset. Den Korsfäste förhärligas av sin Fader när han frambär sig själv som en offergåva för oss till Fadern. Det är detta mysterium som vi får del av varje gång mässoffret firas. ”Det är just för denna stund som jag har kommit. Fader, förhärliga ditt namn” (Joh 12:27-28), säger Jesus. Det är hela Guds treeniga mysterium, all kärleks källa och mål, som uppenbaras och förhärligas på korset och som sedan fortsätter att förhärligas genom alla tider i liturgin. Det är i skenet av denna härlighet som strålar fram på korset som vi alltid måste bli kvar, inte minst när vi själva på ett eller annat sätt får ta på oss vårt lidande.

Vi vet att så länge vi är kvar i detta livet är det tecknat av lidande. Hur mycket vi än skulle vilja, kan vi aldrig helt undgå lidandet. Mycket lidande är onödigt. Det är då vår uppgift att göra allt vad vi kan för att motverka det, inte minst det lidande som drabbar oskyldiga människor och som vi förmår förhindra. Men det finns

också en aspekt av lidandet som vi måste ta på oss. Det är det som utgör vår andel av Jesu heliga kors. Det är det kors som vi måste ta på oss för att visa att vi verkligen är Jesu trogna lärjungar. Innerst inne vet vi ofta vad detta kors är och innebär, även om vi ibland försöker låta bli att inse och förstå. Det kan vara stort eller litet, men det är vårt kors, vår kallelse, vår delaktighet i Jesu kors, vårt sätt att ledsaga honom på lidandets väg och samverka med honom som vill frälsa oss och hela världen. ”Om vetekornet inte faller i jorden och dör, förblir det ett ensamt korn. Men om det dör, ger det rik skörd” (Joh 12:24).

Liksom Jesus måste vi lära oss att lyda genom att lida. Lått är det aldrig, men det blir ännu svårare när vi vägrar att lyda. När vi väl fått nåden att ta på oss vår andel av lidandets börda – vår personliga flisa av Jesu heliga kors – får lidandet en annan smak och en annan färg. Den bittra eftersmaken börjar försvinna. Hjärtat mjuknar upp. ”Jag skall lägga min lag i deras bröst, och i deras hjärtan skall jag skriva den, och jag skall vara deras Gud, och de skall vara mitt folk” (Jer 31:33), säger Herren. Lidandets lag har Gud lagt i våra hjärtan. Genom att bli människa i Jesus Kristus har han visat oss vad det innebär. Det gör i och för sig inte lidandet mindre, men det gör det ändå till något som förenar oss ännu mer i kärlekens, sanningens och lidandets förbund med vår Herre och Gud. Det fyller oss också med förundran, när vi upptäcker att det också förenar oss med hela den lidande mänskligheten, som suckar och våndas, längtar och hoppas på att få del av det förhärliande som har uppenbarats på korsets heliga stam.

Genom att ge sitt liv för världens frälsning, har Jesus visat oss hur vi skall se på vår död och förverkliga den som vår kallelse att efterfölja honom i allt, också i konsten att dö, *ars morendi*, som de gamle i sin vishet brukade säga. ”Den som älskar sitt liv förlorar det, men den som här i världen hatar sitt liv, han skall rädda det till evigt liv” (Joh 12:25), säger Jesus på det paradoxala sätt som är så typiskt för honom och Bibelns sätt att uttrycka sig. En gång måste vi lämna över vårt liv i Guds hand. Varje dag får vi försöka öva in denna slutgiltiga överlåtelse som detta totala offer av kärlek innebär. Vi får liksom ta ut den definitiva döden genom att dö bort från vår själviskhet och egenvilja gång på gång. Genom att leva i denna trons lydning till Gud väjer vi inte undan för lidandet men finner paradoxalt också en glädje som ingen i denna värld kan beröva oss, korsets hemlighetsfulla glädje och härlighet. ”Han blev bönhörd därför att han böjde sig under Guds vilja” säger Hebréerbrevet om Jesus (5:7). Också detta kan gälla oss, om vi låter oss ledas allt djupare in i detta kärlekens, sanningens och lidandets förbund som Gud har ingått med sitt folk. Låt oss under dessa heliga dagar som nu randas försöka leva oss in i detta mysterium, så att vårt hårda hjärta kan tina upp och bli ett hjärta av kött och blod som allt mer får likna och återspegla Jesu allraheligaste hjärta, sargat för vår skull på korset, men samtidigt förhärlikt av Fadern för världens frälsning.